

๑.“...มีคำพยากรณ์อยู่เรื่องหนึ่ง เดียวนี้ยังมีบันทึกไว้ในหนังสือเก่าๆ คำพยากรณ์นั้นมีมาตั้งแต่สมัยอยุธยา เป็นเรื่องแปลก ผู้ที่เล่าให้หลวงพ่อฟังเป็นอุบาสิกาท่านหนึ่ง เดียวนี้ท่านไปอยู่เชียงใหม่ ท่านเคยได้อยู่ร่วมปฏิบัติธรรม คั่นคว้าวิชชาธรรมกายชั้นสูง ในโรงงานทำวิชชาที่หลวงพ่อดัดปากน้ำ ในสมัยสงครามโลก ท่านบอกว่าคำพยากรณ์นี้แหละทำให้ท่านต้องเข้าไปศึกษาธรรมะกับหลวงพ่อดัดปากน้ำ คำพยากรณ์นั้นเขาเขียนไว้อย่างนี้ เขาบอกว่า จะมีพระเถระจากสุพรรณบุรี เกิดในยุคธรรมิกมหาราช จะคั่นคว้าวิชชาหนึ่งในทางพระพุทธศาสนา และจะเผยแผ่ไปยังนานาชาติ จะมีชาวต่างประเทศมาศึกษา แล้วโลกจะมีสันติสุขที่แท้จริง พระเถระจากสุพรรณบุรีผู้นี้จะมีลูกศิษย์ที่ได้ภิญญาทั้งหญิงและชาย เวลาที่ท่านรับแขกลูกศิษย์หญิงและชายที่ได้วิชชา นั้นนั่งอยู่ใกล้ๆ พระเถระผู้นี้จะมีลูกศิษย์เป็นสังฆราชา และต่อมาจะได้เผยแผ่วิชชาในในยุคของธรรมิกมหาราช ซึ่งเป็นคนไทยแต่ไปเกิดต่างประเทศ จะช่วยกันเผยแผ่ นี่ท่านว่าอย่างนี้ ก็สรุปง่ายๆ คือว่า จะมีพระเถระจากสุพรรณบุรีนี้จะคั่นคว้าวิชชาคือวิชชาธรรมกายนั่นเอง และวิชชานี้ต่อไปจะขยายไปยังนานาชาติไปทั่วโลก ชาวโลกจะมาศึกษาและโลก

จะอยู่เย็นเป็นสุข พระเถระท่านนี้จะมีลูกศิษย์ที่ได้วิชานี้คือ
ได้ธรรมกาย และเวลาที่ท่านรับแขกก็จะมีธรรมกายชายหญิง
นั่งประกบอยู่ข้างๆ อย่างนั้นจริงๆ ชะด้วย และลูกศิษย์ท่าน
ที่เป็นสังฆราชา ก็สมเด็จพระเจ้าวัดโพธิ์ เป็นอย่างนั้นจริงๆ จะ
เผยแผ่วิชานี้ในยุคธรรมิกมหาราชาคือพระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัวองค์ปัจจุบันนี้ พระองค์เสด็จพระราชสมภพที่
อเมริกา มลรัฐแมสซาชูเซตต์ นี่เป็นคำพยากรณ์ตั้งแต่สมัย
อยุธยา และก็ทำให้อุบาสิกาท่านนี้ สนใจอยากจะเป็นหนึ่งใน
ลูกศิษย์ที่ได้ภิกขุญาณนั้น ก็เลยมาศึกษาธรรมะกับหลวงพ่อด
ปากน้ำภาษีเจริญ แล้วท่านก็มาเล่าให้หลวงพ่อดฟัง หลวงพ่
อดก็ไปได้เห็นคำพยากรณ์เล่มนั้น เป็นหนังสือเล่มโตๆ ที่เก็บ
เกร็ดอะไรต่างๆ เอาไว้เยอะแยะรวมทั้งคำพยากรณ์เก่าๆ แปร
กัฏฐ์เหมือนกัน..... อุบาสิกาท่านนี้ ปฏิบัติธรรมได้ดีมาก ท่าน
เป็นลูกศิษย์ที่หลวงพ่อดปากน้ำไว้วางใจคนหนึ่งทีเดียว ควบ
คู่กับคุณยายของเรา แต่ว่าอายุน้อยกว่าคุณยายเรา และใน
คำพยากรณ์บอกต่อมาอีกว่า พระเถระรูปนี้จะมีอายุอยู่เจ็ด
สิบกว่าปี แล้วหลวงพ่อดปากน้ำท่านก็สิ้นในตอนอายุท่าน
เจ็ดสิบกว่าจริงๆ เสียด้วย แปลกนะ คำพยากรณ์สมัยก่อนนี้
เขาดูรู้ด้วยญาณ เห็นโครงการนี้ก่อน.....”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่องเกร็ดประวัติหลวงพ่อด
ปากน้ำโดยพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อดัมมขโย) วันเสาร์

ที่ ๒๔ เดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๓๑ ที่ศาลาจากตุมหาราชิกา)

๒.ตัวอย่างที่คัดมาจากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สิ่งที่เป็น
เกาะเป็นที่พึ่งของตน” ซึ่งมีคำอธิบายเรื่องอดีตและอนัตตา
อยู่ด้วย

“ณ บัดนี้อาตมภาพจักได้แสดงธรรมมิกถา แก่ด้วย**สิ่งที่เป็นเกาะและสิ่งที่เป็นที่พึ่งของตน** ทุกถ้วนหน้า สมเด็จพระบรมศาสดาทรงสงเคราะห์พวกเราทั้งหลายซึ่งไม่รู้จักตนว่าเป็นเกาะและเป็นที่พึ่งของตน ให้รู้จักว่าเป็นที่พึ่งเป็นเกาะของตน พระองค์จึงได้ทรงชี้แจงแสดงธรรมว่าด้วยที่พึ่งของตน ที่พึ่งนี้แหละไม่ใช่ของพอดิพอร้าย นอกจากพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วรู้ไม่ได้ พระองค์เท่านั้นทรงรู้ได้ในสิ่งที่พึ่ง สิ่งที่เป็นเกาะของตน พระบรมทศพลนั้นเมื่อตรัสปฐมเทศนาธัมมจักกัปปวัตตนสูตรโปรดภิกษุปัญจวัคคีย์ทั้งห้าสำเร็จแล้ว ตรัสเทศนาอนัตตลักขณสูตรโปรดพระยสและสหายรวมห้าสิบห้าสำเร็จแล้ว ทรงพระดำเนินไปยังเหล่าชฎิลหนึ่งพันสามรูป ในระหว่างทางนั้น ไปพบพวกราชกุมารเล่นซ่อนหาปิดตากันในป่าไรไฟาย ราชกุมารเหล่านั้นมีมเหลืด้วยกันทั้งนั้น แต่ราชกุมารองค์หนึ่ง มเหลืของราชกุมารองค์นั้นเป็นมเหลืกำมะลอ จ้างเขาไปไม่ใช่ของตนโดยตรง จ้างหญิงแพศยาไป ครั้นไปถึงป่าไรไฟายเล่นซ่อนหา

กันเป็นที่สนุกสนานนัก แก่เครื่องประดับแล้วห่อเรียบร้อยส่ง
ไหมเหลือถือไว้ทุกๆ องค์ทั่วหน้ากัน พระราชมารที่มีมเหสี
กัมมะลอก็ให้ถือดูเดียวกัน มเหสีกัมมะลอของพระราชมาร
ผู้นั้นเป็นหญิงนครโสเภณี พอเห็นของมีค่าเช่นนั้น ก็ว่าของ
เหล่านี้เลี้ยงตัวเองได้ชาติหนึ่ง เราไม่ต้องเดือดร้อนเลี้ยงตัว
ได้ทั้งชาติ เมื่อนางเห็นเช่นนั้นก็ออกอุบาย สัญญาวิปลาส
แปรผันไป หาวิธีหลบหลีกซ่อนเร้นตัวสมความปรารถนาแล้ว
ก็พาเครื่องประดับหนีไป ไปทางไหนไม่มีใครรู้ เมื่อราชมาร
เล่นซ่อนหาปิดตากันอย่างสนุกสนานหมดเวลาที่จะเล่นกันแล้ว
ก็กลับมาขอห่อเครื่องประดับที่พระมเหสีของตนๆ ประดับตก
แต่งอวัยวะร่างกายไปตามหน้าที่ ฝ่ายพระราชมารที่มีพระ-
มเหสีกัมมะลอเป็นหญิงแพศยานั้นไม่พบตัว หญิงแพศยาที่
จ้างไปเป็นมเหสีนั้นพาเอาห่อเครื่องประดับหนีไปแล้ว ช่วย
กันค้นหาสักเท่าใดก็ไม่พบ ค้นไปค้นมาพบพระบรมศาสดา
ประทับอยู่ ณ รุกขมุขโคณฑันไม้ ราชมารเหล่านั้นก็ได้ทูล
ถามพระจอมไตรว่า

‘ดูกร ท่านบุรุษผู้เจริญ ท่านเห็นหญิงถือห่อผ้าเดินไป
ทางนี้บ้างไหม?’

พระพุทธองค์รับสั่งว่า ‘แน่ะ! ราชมารทั้งหลาย ท่าน
จะหาหญิงถือห่อผ้านั้นดีหรือ หรือจะหาตัวดี’

ราชมารก็ทูลรับว่า ‘หาตัวดีพระเจ้าค่ะ’

‘เออ! ถ้าหาตัวก็ดีแล้ว นั่งลงซิ เราจะบอกตัวให้’

พระองค์ก็รับสั่งให้ราชกุมารสามสิบนั้นนั่งและให้มเหสี
อีกยี่สิบเก้านั้นนั่งลงด้วยพร้อมกัน พระองค์ก็ทรงแสดงถึงตัว
ก็ตรงกันกับ **‘อตุตทิปา อตุตสรณา นาณยสุสรณา ธมฺมทีปา
นาณยสุสรณา’** เมื่อท่านเข้าใจดังนี้ ขอเชิญท่านทั้งหลาย
จงเจียสโตสดับรองรับรสพระธรรมเทศนาในเรื่องสิ่งที่เป็นเกาะ
เป็นที่พึ่งของตัวสืบต่อไป แปลตามวาระพระบาลีว่า

อตุตทิปา	มีตนเป็นเกาะ
อตุตสรณา	มีตนเป็นที่พึ่ง
นาณยสุสรณา	สิ่งอื่นไม่ใช่
ธมฺมทีปา	มีธรรมเป็นเกาะ
ธมฺมสรณา	มีธรรมเป็นที่พึ่ง
นาณยสุสรณา	สิ่งอื่นไม่ใช่

นี้พึงรู้ใจความตามวาระพระบาลีให้แจ่มชัดเสีย ให้แน
ในใจว่าตนนี้แหละเป็นเกาะเป็นที่พึ่งตอนหนึ่ง ตอนที่สอง
รองลงไป ธรรมนั้นแหละเป็นเกาะเป็นที่พึ่ง ที่จะพึ่งเทศนา
เรื่องนี้ออก เราต้องรู้จักตน ต้องรู้จักธรรมเสียก่อน

คำว่า ‘ตน’ นั้นหมายถึงอะไร? ตนนั้นหมายหลายชั้น
กายมนุษย์เรานี้ก็เรียกว่าตน กายมนุษย์ละเอียดก็เรียกว่าตน
กายทั้ง ๑๘ กายซึ่งเหนือๆ ขึ้นไปโดยลำดับจนถึงกายพระ-

อรหัตตะเอียดก็เรียกว่ากายทั้งนั้น กายมนุษย์จนถึงกายอรุ-
พรหมละเอียดรวม ๔ กายเป็นตนในภพนี้ ตนในภพนี้ที่กล่าว
เป็นตนโดยสมมติ ไม่จริงจิงอะไร เป็นตนสมมติขึ้นครั้งหนึ่ง
คราวหนึ่ง

ตั้งแต่กายธรรมจนถึงกายพระอรหัตตะเอียดรวม ๑๐ กาย
ก็เป็นตน เป็นตนนอกภพ เป็นตนโดยวิมุติไม่ใช่ตนโดยสมมติ
ทั้ง ๑๔ กายล้วนแต่เป็นตนทั้งนั้น นี่ให้รู้จักตนเสียดังนี้ก่อน
ตนนี้แหละเป็นเกาะ ตนนี้แหละเป็นที่พึ่ง แล้วจะแสดงเรื่อง
ธรรม ให้รู้จักธรรมเสียอีกอย่างหนึ่ง คำที่เรียกว่าธรรมนะ
อะไร? อยู่ที่ไหน? ต้องรู้จักเสีย ถ้าไม่รู้จักก็เลอะเทอะเป็นป่า
ป้อนหลาน ไม่รู้จักธรรมละก็ พังธรรมไปลักเท่าใดๆ ก็ไม่รู้
เรื่องจริงของธรรม เพราะไม่รู้จักธรรมจะรู้เรื่องจริงอย่างไร
เราต้องรู้จักธรรมเสียก่อน

คำว่า ธรรม นะอะไร? ธรรมเป็นเครื่องทำตนนั้นให้
เป็นอยู่ ตนนั้นไม่มีธรรมเลย ก็เป็นอยู่ไม่ได้ กายทุกกายตั้งแต่
กายมนุษย์จนถึงกายพระอรหัตตะเอียดทั้ง ๑๔ กาย ล้วนแต่
มีธรรมให้ตั้งอยู่ทั้งนั้น ถ้าไม่มีธรรมแล้วก็เป็นอยู่ไม่ได้ คำว่า
ธรรมนี้อยู่ที่ไหนล่ะ? อยู่กลางกายมนุษย์ สะดือทะลุหลัง ขวา
ทะลุซ้าย ด้ายกลุ่มสองเส้นซึ่งให้ตึง ตรงกลางเส้นด้ายที่พาด
ตัดกัน ที่เรียกว่ากลางก็กันนั้น คือถูกกลางดวงธรรมที่ทำให้เกิด
เป็นกายต่างๆ ทั้ง ๑๔ กายนั้น ดวงนั้นแหละเรียกว่าดวงธรรม

ธรรมดวงนั้นดับไป กายต่างๆ นั้นก็ดับไปด้วย ดวงธรรมนั้น
ส่องใสสะอาดสะอาด กายต่างๆ นั้นก็รุ่งโรจน์โชติกาการ
ธรรมดวงนั้นชุบชีวิตเศร้าหมอง กายมนุษย์ก็ไม่ส่องใสหอมช่อ
ไม่สวดยไม่งามน่าเกลียดน่าชังไป เพราะธรรมดวงนั้นสำคัญนัก
ธรรมดวงนั้นแหละเป็นชีวิตของมนุษย์ คือความเป็นอยู่ของ
มนุษย์ ความเห็น ความจำ ความคิดและความรู้ อยู่กลาง
ดวงนั้น ออกจากกลางธรรมดวงนั้นเป็นชีวิต ธรรมสำคัญที่
เดียว ดวงธรรมนั้นแหละ อยู่กลางกายของเราเหมือนกันทุกๆ
คนไป ที่เรียกว่าดวงธรรมเป็นอย่างนี้ รู้จักเสียที

ต่อไปนี้จะแสดงถึงกาย กายเป็นเกะนั้นเป็นอย่างไร?
เป็นที่พึ่งนั้นเป็นอย่างไร? เกะได้อย่างไรหรือ? จึงได้ชื่อว่า
เป็นเกะเป็นที่พึ่ง พึ่งนึกถึงมนุษย์ที่เรอล้มจมลงในท่ามกลาง
มหาสมุทร มนุษย์ก็ต้องว่ายน้ำขึ้น มนุษย์ปรารถนาเกะไหม
ละ? ว่ายน้ำไปๆ ไปพบเกะเข้าสักเกะจะเป็นอย่างไร ก็ขึ้น
อกขึ้นใจขึ้นเกะนั้นโดยฉับพลันทีเดียว เพราะได้เกะดีแล้ว
ได้อาศัยแล้ว ไม่อย่างนั้นก็ต้องว่ายน้ำกระเดือกๆ อยู่ในน้ำ
เหนื่อยแทบประดาตาย ขึ้นเกะเสียได้ก็หมดเหนื่อย หมด
ยากลำบาก นั้นได้เกะเป็นเรื่องได้เกะในมหาสมุทร ก็อาศัย
เกะได้อย่างนั้น เกะจึงเป็นคุณอย่างหนึ่ง

ก็เรื่องกายเป็นที่พึ่งเล่า ที่ตนเป็นที่พึ่งนั้น เป็นที่พึ่ง
อย่างไรกัน ถ้ามว่าเมื่อพบเกะกลางสมุทรมันรู้สึกอย่างไร?

เมื่อพบเข้าแล้วก็ดีใจจะได้ฟังได้อาศัยเกะนั้น จะฟังจะอาศัย
สิ่งอื่นไม่ได้จำต้องอาศัยต้องฟังเกะนั้น เพราะมันยังพอมี
ผลไม้มันพอจะยังอดตภาพให้เป็นอยู่ได้ เกะจึงเป็นที่ฟังอย่าง
นั้น บัดนี้เราท่านทั้งหลายก็ได้อาศัยกายมนุษย์ ก็ฟังอาศัย
กายมนุษย์นี้อยู่ เวลานี้เราได้อาศัยกายมนุษย์อยู่จริงๆ ฟัง
กายมนุษย์อยู่จริงๆ ถ้าว่าไม่อาศัยกายมนุษย์อยู่จริงละก็ ลอง
ทั้งดูสักทีซิ มนุษย์ก็ไม่มีไม่เห็น ที่เรียกว่าตายนั้นแหละ เมื่อ
ปรากฏอย่างนี้ กายของมนุษย์จึงเป็นเกะจริงๆ

ธรรมก็เป็นที่พักเป็นเกะ เป็นที่พักเป็นเกะอย่างไร?
ธรรมเป็นเกะ เพราะถ้าไม่ได้ธรรมดวงนี้แล้ว กายมนุษย์จะ
ได้อาศัยอะไร กายมนุษย์เมื่อไม่มีที่อาศัยที่เกะ กายมนุษย์ก็
ต้องหายสูญไป เพราะไม่มีที่จะอาศัยจะฟัง กายมนุษย์อาศัย
ดวงธรรมดวงนั้น อยู่ในกลางธรรมดวงนั้น กายมนุษย์อาศัย
ธรรมดวงนั้นเป็นที่เกะ รวมความว่ากายมนุษย์อาศัยดวง
ธรรมเป็นที่ฟังและเป็นที่เกะ ครั้นเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด
อีกชั้นหนึ่ง กายมนุษย์ละเอียดก็ต้องมีกายของตัวเองเป็นเกะ
มีกายของตัวเองเป็นที่ฟัง แล้วยังต้องอาศัยกายมนุษย์เป็น
ทางให้เกิดกายมนุษย์ละเอียดด้วย เพราะถ้าไม่มีกายมนุษย์
แล้ว กายมนุษย์ละเอียดก็มิเกิดไม่ได้ ครั้นเข้าถึงกายทิพย์
กายทิพย์นั้นก็ต้องมีดวงธรรมเป็นที่ฟังที่เป็นเกะของกายทิพย์
และก็ต้องมีกายมนุษย์ละเอียดเป็นที่ฟังเป็นที่เกะของ

กายทิพย์อีกด้วย กายทั้งหลายเป็นที่พึ่งเป็นที่เกาะเกี่ยวกัน
อย่างนี้ต้องขึ้นไปตามลำดับ และแต่ละกายๆ ต่างก็มีดวงธรรม
ของตัวเอง เป็นที่พึ่งที่เกาะด้วยกันทั้งนั้นเป็นลำดับกันอย่างนี้

จะย้อนกลับกล่าวถึงกายมนุษย์ใหม่ กายมนุษย์เป็น
เกาะเป็นที่พึ่ง ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์เป็นที่เกาะที่พึ่ง
ทั้ง ๒ อย่างนี้ เวลาที่เราอาศัยอยู่กับกายมนุษย์ มีกายมนุษย์
เป็นที่เกาะจริงๆ ที่ได้เกาะได้อาศัยอยู่ โดยมีกายมนุษย์เป็นที่
พึ่งจริงๆ คนอื่นพึ่งไม่ได้ จะพึ่งคนอื่นพึ่งได้อย่างไร กาย
มนุษย์นี้มันต้องพึ่งตัวของมันเอง จะพึ่งคนอื่นได้อย่างไร อาบ
น้ำ, อูจจาระ เหล่านี้มันก็ต้องพึ่งตัวของมันทั้งนั้น จะพึ่งคน
อื่นนั้นไม่ได้ ต้องพึ่งตัวเอง ก็เมื่อกายมนุษย์มีกายของตัวเองเป็น
ที่พึ่งอย่างนี้ แล้วธรรมละ ก็มีธรรมเป็นที่เกาะที่พึ่งของกาย
มนุษย์อีกเหมือนกัน คือดวงธรรม ดวงใสที่อยู่ที่ศูนย์กลางกาย
นั้นแหละเป็นเกาะเป็นที่พึ่ง ไม่แต่เท่านั้น ดวงธรรมกลาง
กายมนุษย์นี้เอง ยังเป็นที่อาศัยเกิดของกายมนุษย์ละเอียดต่อ
ไปอีกด้วย เพราะถ้าไม่มีดวงธรรมนั้นอยู่ก่อน กายมนุษย์
ละเอียดก็มาอาศัยอยู่ไม่ได้ ที่กายมนุษย์ละเอียดอาศัยอยู่ได้ก็
มีธรรมดวงนั้น ธรรมดวงนั้นแหละเป็นที่อาศัยของตัวเอง
กายมนุษย์ละเอียดนั้นก็เป็นตัวของตัวเอง เป็นที่อาศัยของตัวเอง
เอง ธรรมดวงนั้นแหละเป็นที่พึ่งสำคัญ เพราะได้มาด้วย
บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ไม่มีพริฐเลย จึงเกิดธรรมดวงนั้น ถ้า

ธรรมดวงนั้นดับไปกายมนุษย์ละเอียดก็หมดที่พึ่ง กายทิพย์
กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด และ
ต่อๆ ขึ้นไป ต่างก็มีตัวของตัวเป็นเกาะเป็นที่พึ่ง แล้วก็มีดวง
ธรรมเป็นเกาะเป็นที่พึ่งดุจเดียวกันโดยลำดับไป ตั้งแต่กาย
มนุษย์ถึงกายอรูปพรหมละเอียดรวม ๔ กายนี้ อยู่ในกามภ
รูปภพ และอรูปภพ เวียนว่ายตายเกิดไม่รู้จักจบจักสิ้น แต่
เขาก็มีที่พึ่งที่เกาะของเขาอย่างนั้นทั้งนั้น แต่ว่าพึ่งโดยสมมติ
ชั่วคราวคราวหนึ่งไม่จริงจังนัก เรียกว่าโลกีย์ ยังยกเอียงแปร
ผันอยู่ เอาจริงเอาจังไม่ได้ ที่จะเอาจริงเอาจังได้ต้อง เข้าให้
ถึงกายธรรม แต่กายธรรมต่างๆ อีก ๑๐ กายนั้นต่างก็ต้องมี
ตัวของตัวเป็นที่พึ่งที่เกาะ และต่างก็ต้องมีดวงธรรมของตน
เป็นที่เกาะที่อาศัยด้วยกันทั้งสิ้น ขาดเสียไม่ได้ จะพึ่งสิ่งอื่นๆ
นั้นไม่ได้ เลอะเหลวทีเดียว จะมัวบนบานศาลกล่าวพึ่งจำวพึ่ง
ผีละเลอะเทอะ เพราะพวกหวังพึ่งเหล่านั้นไม่ได้ยินได้ฟัง
ธรรมของสัตบุรุษ ไม่ได้ศึกษาในธรรมของสัตบุรุษ ความคิด
เห็นจึงผิดไปเสียแล้ว ไม่ได้ยินได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า
ไม่ได้ฝึกฝนในธรรมของพระพุทธเจ้า ความเห็นจึงเลอะเลือน
ไปเช่นนั้น ถ้าไม่เลอะเลือนจะต้องมี ๒ อย่างนี้เท่านั้นคือมี
กายกับธรรม เท่านั้น เพราะฉะนั้นจะต้องเรียนให้รู้จักกายตัว
เสียก่อนว่ากายสมมตินี้แหละเป็นตัวโดยสมมติ ๔ กายที่อยู่
ในภพนั้นแหละเรียกว่า **อตุตสมมติ** เรียกว่าตัวโดยสมมติทั้ง

นั่น ส่วนธรรมละ คือธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั้นก็เรียกว่า ธรรมสมมติเหมือนกัน สมมติขึ้นชั่วคราวหนึ่ง ไม่ใช่ตัว

ดังที่พระพุทธองค์รับสั่งว่า **‘สพเพ ธมฺมา อนตฺตาติ’** ธรรมทั้งสิ้นไม่ใช่ตัว ตัวทั้งสิ้นไม่ใช่ธรรม ตัวก็เป็นตัว ธรรมก็เป็นธรรม คนละนัยแก่กัน ทั้ง ๑๔ กาย มีตัวกับมีธรรมที่ทำให้เป็นตัว แต่ตัวทั้งหลายเหล่านั้น ทั้ง ๔ กายในภพ เป็น **อนิจฺจํ ทุกฺขํ อนตฺตา** หมดไม่เหลือเลย ทั้ง ๑๐ กายนอกภพเป็น **นิจฺจํ สุขํ อตฺตา** ทั้งหมดตรงกันข้ามอย่างนี้ **นิจฺจํ สุขํ อตฺตา** เป็นของเที่ยงของจริงทั้งหมด แต่ว่าในภพแล้วเป็นของไม่เที่ยง ไม่จริงหมด รู้ให้ชัดเสียอย่างนี้ ที่เกิดมาในมนุษย์โลก เป็นภิกษุ สามเณร ก็เย็นอกเย็นใจ สบายอกสบายใจ ไม่ถือเลอะเลือน ผิดๆ พลาดๆ ไป ให้รู้จักหลักพระพุทธศาสนาอย่างนี้ รู้จักความเป็นจริงของทางมรรคผล ตามความเป็นจริงของกายที่เป็นของในภพนอกภพชัดอย่างนี้ จะได้ไม่ม่งมายในการหาเลี้ยงชีพหรือการเป็นอยู่ในหมู่มนุษย์ ไม่มีการสับสนอลหม่านกับใคร ให้แต่ความสุขกับตนและบุคคลเป็นเบื้องหน้า

ที่ชี้แจงมานี้เป็นเรื่องตนของตนและธรรมที่ทำให้เป็นตนของตน ทั้งเป็นเกาะทั้งเป็นที่พึ่ง ตามความในพระบาลีว่า **อตฺตติปา อตฺตสรณา นาณฺณสฺสรณา ธมฺมตีปา ธมฺมสฺสรณา นาณฺณสฺสรณา** ดังนี้ ...”

๓.ข้อมูลต่อไปนี่ เหมาะสำหรับท่านที่เชื่อมั่นในวิทยา-

ศาสตร์แต่ยังไม่ได้ศึกษาหรือฝึกฝนการปฏิบัติทาง “จิต” ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในพระพุทธศาสนา ในขณะที่นักวิทยาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงก้องโลกกำลังทิ้งเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางจิต ซึ่งเป็นสิ่งที่ตนเองรู้น้อยเต็มที แต่สิ่งเหล่านั้น (รวมทั้งเรื่องฤทธิวิชา อภิญญา) เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้และทรงสั่งสอนมานานกว่า ๒,๕๐๐ ปีแล้ว

“...ดังที่เคยกล่าวถึงนักฟิสิกส์ดาราศาสตร์และนักคณิตศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก สุพรห์ยาม จันทรเศกข (Subrahayam Chandrasekha) ได้นั่งๆ นอนอยู่เป็นเดือนเป็นปีเพื่อคิดหารูปแบบที่สมบูรณ์ทางเรขาคณิตของกาแล็กซีหรือสสารที่เป็นเทหวัตถุทางดาราศาสตร์รูปแบบอื่น นอกเหนือไปจากรูปโครงสร้างทางเรขาคณิตที่สมบูรณ์ห้ารูป (the five perfect structures) ที่คิดขึ้นมาโดยไพธากอรัสกับพลาโตตั้งแต่กว่าสองพันปีมาแล้ว นักดาราศาสตร์และนักคณิตศาสตร์ต่างพากันหัวเราะ หรือไม่ก็เดือนจันทรเศกขให้หยุดคิดได้แล้วเพราะไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพราะกาแล็กซีทั้งหมดหรือสสารที่เป็นเทหวัตถุที่รู้ล้วนมีรูปแบบหรือโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างซ้อนกันของรูปแบบทางเรขาคณิตที่สมบูรณ์ทั้งห้าอย่างที่ว่านั้น แต่สุพรห์ยามก็ไม่ยอมเลิกความคิด ในที่สุดเขาก็ซึมซับรูปแบบที่ตลกขึ้นมาได้รูปแบบหนึ่งเป็นรูปวงที่บิดเบี้ยว (ellipsocid) มีลักษณะคล้ายกับส้ม

ชนิดหนึ่งที่เราเรียกว่า ส้มแทนเจอริน (tangerine) และเขา พิสูจน์ทางคณิตศาสตร์ได้ว่าเป็นโครงสร้างทางคณิตศาสตร์ ที่สมบูรณ์ทุกประการในปี ๑๙๖๖ สุพรห์ยาม จันทรเศกษา ได้รับรางวัลโนเบลทางฟิสิกส์ในปี ๑๙๘๓ อีกสิบกว่าปีต่อมา เมื่อมีการค้นพบของนักดาราศาสตร์ขึ้นมาว่า โครงสร้างของ กาแล็กซีที่พบใหม่ๆ หลังจากนั้นก็มีรูปแบบที่สมบูรณ์เช่นที่ สุพรห์ยามได้คิดค้นขึ้นมา....

ในปี ๑๙๕๕ นักคณิตศาสตร์สองคน เฉิน หนิงหยาง กับโรเบิร์ต มิลล์ส (Chen Ningyang and Robert Mills) ได้ค้นพบสูตรคณิตศาสตร์ของการวัดขนาดและความเข้มของ สนามพลังขึ้นมาสูตรหนึ่ง (gauge field) จากจินตนาการ และความคิดคำนึง เป็นสูตรที่ทำให้เหตุผลมาอธิบายความเป็น มาไม่ได้เลย ทั้งไม่มีที่ที่จะนำสูตรดังกล่าวมาใช้เพราะในตอน นั้นยังไม่มี การวัดขนาดสนามพลังใดที่เกิดขึ้นด้วยธรรมชาติ ในการทดลอง แต่หลังจากนั้นปรากฏว่าในการคำนวณทฤษฎี ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสนามพลังธรรมชาติทุกสนามพลังและ ทุกทฤษฎี กลับต้องอาศัยสูตรทางคณิตศาสตร์ที่ได้มาอย่าง ลึกกลับนั้นมาประกอบเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพิสูจน์ทั้งสิ้น

ไอน์สไตน์เองถึงกับกล่าวออกมาว่า ‘มันเป็นไปได้อย่าง ไรกันที่อยู่ๆ ก็มีการค้นพบสูตรทางคณิตศาสตร์แปลกๆ ที่เกิด มาจากความคิดและจินตนาการโดยแท้ ที่ไม่มีส่วนของประสบ-

การณ์หรือส่วนของความจริงมารองรับเลย แต่แล้วไม่ช้าไม่นานหลังจากนั้น กลับพบว่ามีความจริงทางวัตถุหรือปรากฏการณ์ที่จำเพาะเจาะจงสอดคล้องกับสูตรทางคณิตศาสตร์ประหลาดๆ นั้นเกิดขึ้นมา **หรือมันเป็นไปได้ว่าความคิดและจินตนาการเพียงของมนุษย์สามารถสร้างความจริงแท้ขึ้นมาได้จริงๆ** (Albert Einstein, ๑๙๒๒)

ยูจีน วิกเนอร์ (Eugene Wigner) นักฟิสิกส์รางวัลโนเบลในปี ๑๙๖๓ ผู้มีส่วนสำคัญในโครงการแมนฮัตตันและการสร้างระเบิดปรมาณูที่ใช้ในสงครามโลกครั้งที่สอง หลังจากที่ยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างความคิดจินตนาการและสูตรทางคณิตศาสตร์กับความเป็นจริงทางกายภาพทางวัตถุที่มักเกิดขึ้นมาจริงภายหลัง ได้กล่าวไปไกลกว่าไอน์สไตน์ว่า **‘มันต้องมีความลึบอะไรสักอย่างในจักรวาลที่เรายังไม่รู้ ที่สัมผัสและแทรกซึมจิตและจินตนาการของมนุษย์ จนทำให้เกิดการค้นพบความรู้ทางคณิตศาสตร์ ที่ผลของมันกลายเป็นความจริงทางฟิสิกส์ตามมา’**

ความสัมพันธ์หรืออาจจะพูดได้ว่าความต่อเนื่องเกี่ยวพันเป็นเหตุปัจจัยกันและกันระหว่างสูตรทางคณิตศาสตร์ที่เกิดขึ้นมาจากความคิดจินตนาการกับความเป็นจริง มีขึ้นมาได้จริงทางกายภาพนั้น มีรายงานทางฟิสิกส์ไว้มากมาย แต่ที่น่าสังเกตอย่างทีโรเบิร์ต จี จาห์น (Robert G. Jahn) ศาสตรา-

จารย์ทางวิทยาศาสตร์อวกาศแห่งมหาวิทยาลัยปรีนซ์ตัน อดีต
ที่ปรึกษาอาวุโสขององค์การนาซา และกระทรวงกลาโหมของ
สหรัฐฯ ได้กล่าวว่า ความสัมพันธ์จะเป็นจริงได้ก็ต่อเมื่อความ
รับรู้สัมผัสหรือจิตวิญญาณ (consciousness) ของมนุษย์ได้
เข้าไปมีส่วนร่วม ในกรณีที่ความคิดคำนึงหรือจินตนาการนั้น
มีความเข้มข้น ซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยเฉพาะความคิดที่แน่วแน่
เป็นสมาธิเช่น ท่ามกลางความเจ็บปวดและมีดสนิท ใน
สภาพเช่นนั้นโอกาสของการรับรู้จากการสัมผัสอนุภาคระดับ
ใต้อะตอม (subatomic particles) ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ว่า
จิตวิญญาณอาจสามารถสร้างความจริงที่รับรู้ขึ้นมาทางกาย-
ภาพได้ ...”

(จากหนังสือธรรมวิทยาศาสตร์ หน้า ๔๒-๔๔ โดยนายแพทย์ประสาน ต่างใจ
จัดพิมพ์โดยมูลนิธิภูมิปัญญา พ.ศ.๒๕๓๔)